

Ὁμιλία τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου εἰς τόν ἐορτασμόν τῆς ἐπετείου συμπληρώσεως 25 ἐτῶν ἀπό τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας ὑπό τόν τίτλον: «Μοναχισμός καί Πολιτισμός: ἡ μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Ὁρους».

(Θεσσαλονίκη, 28 Σεπτεμβρίου 2025)

Ἱερώτατε Μητροπολίτα Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεε, Ποιμενάρχα τῆς Θεοσώστου ταύτης Ἐπαρχίας,

Τιμιώτατοι λοιποὶ ἀδελφοὶ Ἱεράρχαι,

Ὀσιώτατοι Ἀγιορεῖται Πατέρες,

Ἐντιμότατε Δήμαρχε καί Πρόεδρε τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας κύριε Στυλιανέ Ἀγγελούδη,

Ἐξοχώτατοι καί Ἐντιμότατοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν,

Ἐντιμολογιώτατοι Ἀρχοντες ὀφφικιάλαιοι,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μετά πολλῆς χαρᾶς καί συγκινήσεως εὕρισκόμεθα σήμερον ἐν μέσῳ ὑμῶν, ἐν τῇ ἁγιοτόκῳ πόλει τῆς Θεσσαλονίκης, συνεορτάζοντες τήν λαμπράν ἐπέτειον συμπληρώσεως εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἀπό τῆς ἰδρύσεως τῆς «Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας». Ἡ ἐπέτειος αὕτη ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς εὐκαιρίαν δοξολογίας πρὸς τόν ἀγαθοδότην Θεόν, ὁ Ὅποιος εὐλόγησε τήν ἴδρυσιν καί τήν καρποφόρον πορείαν τοῦ θεσμοῦ τούτου. Συγχαίρομεν ἀπό καρδίας πάντας τοὺς συμβαλόντας εἰς τήν καλήν μαρτυρίαν τοῦ πολυτίμου τούτου φορέως: τήν Ἱεράν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τόν Δῆμον Θεσσαλονίκης, τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑστίας, καί σύνολον τήν χορείαν

τῶν ἐπιστημόνων, τῶν μελετητῶν, τῶν συνεργατῶν καί πάντων τῶν ἐργαζομένων εἰς τήν Ἀγιορειτικήν Ἑστίαν. Μεταφέρομεν τήν εὐλογίαν τῆς Μητροῦς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας καί ἐκφράζομεν τάς θερμὰς πατρικὰς ἡμῶν εὐχὰς πρὸς πάντας ὑμᾶς.

Καρπὸς συνεργασίας τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης μετὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὡς συνέχεια καί διαιώνισις τῆς σπουδαίας ἐκθέσεως «Θησαυροὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους», ἡ ὁποία διοργανώθη τό 1997, ἡ Ἀγιορειτική Ἑστία ιδρύθη τό ἔτος 2000 διὰ νά ἀποκαλύψῃ εἰς τό εὐρὺ κοινόν τά κειμήλια τῆς πίστεως, λείψανα μαρτύρων καί ὁσίων, ἱερὰς εἰκόνας καί συναφῇ ἀριστουργήματα βυζαντινῆς τέχνης, ἀλλά, τό κυριώτατον, βιώματα ἀρετῆς, ἄρωμα ἀγιότητος, καρπούς πνευματικοῦ κόπου, τήν τιμαλφεστάτην, δηλαδή, πνευματικὴν καί πολιτισμικὴν παρακαταθήκην τῆς Ἀγιωνύμου Πολιτείας. Ἡ Ἀγιορειτικὴ Ἑστία κατέστη οὕτω μόνιμος θεσμός, ὁ ὁποῖος ἔκτοτε διαχειρίζεται καί προβάλλει τοὺς πολυτίμους αὐτοὺς θησαυροὺς, ἀναδεικνύων τήν ζῶσαν παράδοσιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰς τόν σύγχρονον κόσμον.

Καθ' ὅλην τήν παρελθούσαν εἰκοσιπενταετίαν, ἡ Ἀγιορειτικὴ Ἑστία ἐλειτουργήσεν ὡς κιβωτός τοῦ Ἀγιορειτικοῦ πολιτισμοῦ. Αἱ πολυάριθμοι δράσεις τῆς μαρτυροῦν περὶ τῆς πολυδιαστάτου διακονίας τῆς. Διοργανοῦνται ἐκθέσεις, αἱ ὁποῖαι προβάλλουν τήν μακραίωνα μοναστικὴν παράδοσιν καί τήν μεγάλην πνευματικὴν παρακαταθήκην τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας. Ἐξεδόθη ἐξειδικευμένη σειρά βιβλίων περὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τοῦ Ὁρθοδόξου μοναχισμοῦ καί τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ. Πραγματοποιοῦνται διεθνῇ συνέδρια εἰς ἑτησίαν βάσιν, ἐπιστημονικά ἐργαστήρια, ὁμιλίες καί ποικίλαι ἄλλαι ἐκδηλώσεις διὰ νά ὑποστηριχθοῦν καί νά προβληθοῦν οἱ στόχοι τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας. Εἶδον τό φῶς τῆς δημοσιότητος σπουδαῖαι ἐπιστημονικαί μελέται καί ἐκυκλοφορήθησαν ἀνάπτυκα ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν. Ἐν ὀλίγοις, ἡ Ἀγιορειτικὴ

Ἑστία ἀποτελεῖ ἓν ζῶν κέντρον ἐρευνῶν, πολιτισμοῦ καί πνευματικῆς διακονίας, τοῦ ὁποίου ἡ συμβολή εἶναι μοναδική καί σημαντική δι' ἅπαντα τόν Ὁρθόδοξον κόσμον καί τήν οἰκουμένην ὅλην.

Ἐξ ἀρχῆς εὐλογήσαμεν ἐκ Φαναρίου θερμῶς τάς ἀναλη-φθείσας ὑπό τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας πρωτοβουλίας. Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἔθεσεν ὑπό τήν αἰγίδα της ποικίλας δράσεις της, καί προθύμως ἐστήριξε τήν πορείαν της. Δοξάζομεν τόν Δωρεοδότην Θεόν, διότι ὁ θεσμός οὗτος, ὑπό τήν στοργικήν σκέπην τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί μέ τήν πολύτιμον ἀρωγήν τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης, ἐξειλίχθη εἰς ἓνα διάυλον μεταλαμπαδεύσεως τῆς ἀγιορειτικῆς μαρτυρίας εἰς τήν κοινωνίαν. Καί οὕτως ἡ Θεσσαλονίκη ἀνεδείχθη καί πάλιν εἰς γεωγραφικόν καί πνευματικόν «μεσότοπον», καί τοῦτο οὐδόλως τυχαίως, διότι ἡ Νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, ὑπῆρξε δι' αἰῶνας μεθόριον καί ἱστορική γέφυρα μεταξύ τοῦ ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ καί τοῦ ἔξω κόσμου. Ἐνταῦθα ἔζησε καί ταύτην τήν πόλιν ἐποίμανεν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, τό ἀγλαῖσμα τῶν θεολόγων τοῦ 14ου αἰῶνος, ὁ ὁποῖος ἀπό τήν ἡσυχίαν τῆς ἀθωνικῆς ἐρήμου, ἀνήλθεν εἰς τόν Θρόνον τῆς Συμβασιλευούσης, καί μετέφερεν εἰς τό ποῖμνιον, διά τῆς διδασκαλίας του καί τῆς ποιμαντικῆς του, τήν ἡσυχαστικήν ἐμπειρίαν. Καί σήμερον, ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης, ὑπό τήν σκέπην τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου καί πλήθους Ἀγίων, φέρει βαρύντιμον πνευματικήν παρακαταθήκην καί ἐξακολουθεῖ νά λειτουργῇ ὡς τόπος συναντήσεως τῆς παραδόσεως μετά τοῦ σύγχρονου κόσμου.

Κάθε προσπάθεια προβολῆς τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἔργον ἀγαθόν καί ἀξιόγαστον. Συστατικόν τιμαλφέστατον τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως εἶναι ὁ μοναχισμός, ἡ δυναμική ἔκφρασις τοῦ ἀσκητικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐσχατολογικῆς ὁρμῆς τῆς ζωῆς της. Ὁ μοναχισμός «ἀνήκει στήν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας», ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν ζωτικῶν ἐκφάνσεων τῆς ζωῆς της,

ἀρρήκτως συνυφασμένος μετά τῆς ἁγίας ἀποστολῆς τῆς. Εἶναι, ὅπως ἔχει λεχθῇ προσφύεστατα, «ὁ καρπὸς τοῦ ἀσκητικοῦ ιδεώδους ὁλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας, γιατί δέν εἶναι κίνημα παρὰ τὴν Ἐκκλησία ἢ πάνω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ σάρκα ἀπὸ τὴ σάρκα τῆς καὶ καύχημά τῆς». Εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἡ ἄσκησις δέν ἀποτελεῖ ἀτομικὸν κατόρθωμα, ἀλλὰ εἶναι ἐκκλησιαστικὴ ἀρετὴ καὶ συνδέεται μὲ τὴν εὐχαριστιακὴν ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς διασώζεται ἡ ἀλήθεια τῆς «εὐχαριστιακῆς πραγματώσεως» τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία συνδέεται ἀρρήκτως μὲ τὸν ἐσχατολογικὸν χαρακτήρα καὶ προσανατολισμὸν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ἡ ζωὴ τοῦ μοναχοῦ ἐκτυλίσσεται «μεταξὺ ἀσκήσεως καὶ Εὐχαριστίας». Ὄντως, ὁ μοναχὸς εἶναι εὐχαριστιακὸς καὶ ὁ «ἀληθινὰ ἐσχατολογικὸς» πιστός.

Εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀσκηταὶ καὶ αἱ μοναχικαὶ ἀδελφότητες ὑψοῦνται ὡς προμαχῶνες τῆς εὐσεβείας, προφητικαὶ φωναὶ ποὺ καλοῦν πρὸς μετάνοιαν καὶ λιτανεύουν ἀδιαλείπτως ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ τοῖς ὄρεσι τὴν χαρὰν τῆς ἐλθούσης χάριτος καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐρχομένης Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ μοναχὸς ἀγωνίζεται καθ' ἡμέραν νὰ ζήσει τὸ Εὐαγγέλιον, νὰ νεκρώσῃ τὰ πάθη, νὰ φυλάξῃ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, νὰ ἀποκτήσῃ διὰ τῆς Θείας χάριτος τὴν νῆψιν καὶ τὴν εἰρήνην. Αὐτὴ ἡ εἰρήνη, «ἢ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα» (Φιλιπ. δ', 7), δίδεται παρὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μοναστῶν ὡς καρπὸς μετανοίας, καὶ μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸ χαροποιὸν πένθος ποὺ καταυγάζει τὰ πρόσωπα τῶν γνησίων ἀσκητῶν μὲ οὐράνιον φῶς.

Ὁ μοναχισμὸς ὡς σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς τῆς Ἐκκλησίας, κηρύσσει πρὸς ἅπαντας τὸ «οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἑβρ. ιγ', 14). Ὁ Ὁρθόδοξος μοναχὸς, βεβαίως, δέν ἀποστρέφεται τὸν κόσμον, ἀλλ' ἀντιθέτως βιώνει τὴν ἐσωτάτην κοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ δι' Αὐτοῦ μετὰ παντός τοῦ κόσμου. Ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ

κόσμου ὅχι διότι ἀπορρίπτει τόν κόσμον, ἀλλά διότι ἔλκεται ἀπό τόν Χριστόν. Ἐν Χριστῷ καθίσταται ὁ πλέον κοινωνικός ἄνθρωπος, καθότι κοινωνεῖ ἀμέσως, διά τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν, πρὸς τό πλέον κοινωνικόν ὄν, τόν ἐν Τριάδι Δημιουργόν τοῦ παντός. Ἐν τῇ προσευχῇ αὐτοῦ, ὡς μέλος ἀδιάσπαστον τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὁ μοναχός δακρύει καί χαίρει «μετά τῶν κλαιόντων καί χαιρόντων» (Ρωμ. ιβ',15). Ἐν τῇ μυστικῇ σιωπῇ του, ὑψώνει τὰς χεῖρας καί περιπτύσσεται ἐν πνεύματι ὅλην τήν κτίσιν, καθικετεύων τόν Κύριον ὑπέρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Τό καρδιακόν «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με» εἶναι ἡ δέησίς του πρὸς Κύριον ὑπέρ συνόλου τοῦ ἀδαμιαίου γένους καί πάσης τῆς κτίσεως. Ὅσον δέ ὁ μοναχός προκόπτει εἰς τήν ὁδόν τῆς κατὰ χάριν θεώσεως, τοσοῦτον περισσότερον καθίσταται εὐεργέτης τοῦ συνόλου, διότι ἡ ἀγιότης ἑνὸς μέλους ἀποτελεῖ πλοῦτον καί χάριν δι' ἅπαντα τὰ μέλη. Ὡς ἔχει προσφυῶς γραφῇ, ὁ μοναχός «ἐνῷ χωρίζεται ἀπ' ὅλα, ἐνώνεται μέ ὅλα· ἐνῷ ἀπομακρύνεται ἀπό τόν κόσμον γίνεται παγκόσμιος».

Εἰς τόν σύγχρονον κτητικόν πολιτισμόν τοῦ ἔχειν καί τοῦ κατέχειν, ὁ ἀγιορειτικός μοναχισμός μέ τήν λιτότητά του, τήν οἰκοφιλικήν σχέσιν του μέ τό φυσικόν περιβάλλον, τήν εὐχαριστιακὴν χρῆσιν τοῦ κόσμου, δίδει σήμερον ἐμπράκτως τήν μαρτυρίαν τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἱερότητος καί ὠραιότητος τῆς δημιουργίας. Εἰς τήν τύρβην καί τὰς μερίμνας τῆς συγχρόνου ζωῆς, ἀποκτᾷ ἰδιαίτεραν ἀξίαν ἢ ἀλήθειαν τῆς «ἡσυχίας», ὅπως αὕτη ἐκφράζεται εἰς τό Γεροντικόν μέ τήν πηγαίαν ἀπορίαν τοῦ Ἀββᾶ Ἀρσενίου: «Παρέβαλέ ποτε ὁ Ἀββᾶς Ἀρσένιος εἰς τόπον, καί ἦσαν ἐκεῖ κάλαμοι, καί ἐκινήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· καί λέγει ὁ γέρων τοῖς ἀδελφοῖς· τί ἐστὶν ὁ σεισμός οὗτος; καί λέγουσι· κάλαμοί εἰσι· λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ γέρων· φύσει ἐάν κάθηται τις ἐν ἡσυχίᾳ, ἀκούσει δέ φωνήν στρουθίου, οὐκ ἔχει καρδιά τήν αὐτὴν ἡσυχίαν· πόσω μᾶλλον ὑμεῖς, ἔχοντες τόν σεισμόν τῶν καλᾶμων τούτων;» (Γεροντικόν, σ. 7.).

Αυτό τό μήνυμα διά τήν ἀλήθειαν τῆς ἡσυχίας καί τῆς εὐχαριστιακῆς σχέσεως μέ τήν δημιουργίαν μεταδίδει σιωπηλῶς τό Ἅγιον Ὅρος, μέ τάς σπουδαίας Ἱεράς Μονάς, τάς Σκήτας, τά κελλία, τοὺς Κοινοβιάτας μοναχοὺς καί τοὺς «ἐν ἐρημίαις ... καί ὄρεσι καί σπηλαίοις καί ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς» (Εβρ. ια', 38) ἀσκουμένους.

Ἡ ἀδιαφορία διά τήν πνευματικὴν ζωὴν χαρακτηρίζεται ὡς στίγμα διά τήν ἐποχὴν μας, ιδίως εἰς τάς ἐκκοσμικευμένας κοινωνίας. Ἐνώπιον τῆς συρρικνώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς βιολογικὴν μονάδα, καί τῆς θεωρήσεως τῆς ζωῆς ὡς ἀγῶνος διά τήν κάλυψιν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν καί τήν ἱκανοποίησιν τῶν αἰσθήσεων, τό Ἅγιον Ὅρος συμβολίζει τό «ζητεῖτε τὰ ἄνω... τὰ ἄνω φρονεῖτε, μή τὰ ἐπὶ γῆς» (Κολ. γ', 1-2), τήν ὑπέρβασιν τῆς ἀδιεξόδου προσκολλησεως εἰς τό ἐγώ καί τάς ἀκορέστους ἐπιθυμίας του. Ὡστόσο, εἶναι ἐξόχως σημαντικόν ὅτι πλέον σήμερον, αἱ ἱεραὶ μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀποτελοῦν πόλον ἑλξεως, τόπον παρηγορίας καί «θεραπείας τῶν τῆς καρδίας ἀλγηδόνων». Οὐδεὶς ἐκ τῶν προσκυνητῶν καί τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν Ἀθωνικῶν μοναστηρίων ἀποχωρεῖ χωρὶς νά ἔχη βιώσει ἐσωτερικὴν ἀναγέννησιν, χωρὶς νά ἔχουν κλονισθῇ αἱ κοσμικαὶ βεβαιότητές του. Δέν εἶναι τυχαῖον ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν συνειδητοποιοῦν ὅτι ἡ αὐθεντικὴ ἀσκητικὴ βιοτὴ εἶναι πηγὴ ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας καί ἐναλλακτικὴ πρότασις ζωῆς ἔναντι τῆς εὐδαιμονιστικῆς αὐτοπραγματώσεως. Ὅ,τι εἶναι, ὅ,τι ἐκφράζει, ὅ,τι συμβολίζει τό Ἅγιον Ὅρος δέν ἔχει ἡμερομηνίαν λήξεως, διότι εἶναι ἀληθινόν.

Ἐπιθυμοῦμεν νά ἀναφερθῶμεν καί εἰς τήν ἐξαίρετον πνευματικὴν σχέσιν Ἁγίου Ὁρους καί Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὑπὸ τήν ἀμεσωτάτην ἐποπτείαν, προστασίαν καί δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται. Ὁ ἐκάστοτε Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὡς ὁ κανονικὸς κυριάρχης Ἐπίσκοπος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, εἶναι ὁ πνευματικὸς πατήρ καί προστάτης τῶν ἐκεῖσε ἐγκαταβιούντων μοναχῶν. Πᾶσα προσπάθεια διασαλεύσεως ταύτης τῆς

ἀρμονικῆς σχέσεως ἀπεδείχθη ἱστορικῶς πηγή προβλημάτων καί πλανῶν πού ἔθεσαν εἰς κίνδυνον τήν εὐστάθειαν καί εὐθυδρομίαν τῆς Μοναστικῆς Πολιτείας. Εἰς κάθε ἀναδυομένην ἀπειλήν, ἡ ἄγρυπνος μέριμνα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καί ἡ ἀνά τούς αἰῶνας πρὸς αὐτήν πιστότης τῶν Ὁσίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἀπесόβησαν κινδύνους καί διετήρησαν τό Περιβόλαιον τῆς Παναγίας ἁμωμον τόπον προσευχῆς καί ἀσκήσεως.

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον χαίρει διὰ τήν πνευματικότητα τοῦ Ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ καί ἀδιαλείπτως γρηγορεῖ ὑπέρ αὐτοῦ. Ὁμοίως δέ ἐκτιμᾷ βαθύτατα καί τάς πρωτοβουλίας, τούς φορεῖς καί τά ἔργα, δι' ὧν τό Ἅγιον Ὅρος ἐπικοινωνεῖ πρὸς τόν λοιπόν κόσμον. Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, ἡ Ἀγιορειτική Ἑστία, καθ' ὅλην τήν λειτουργίαν αὐτῆς, ἐπὶ ἐν τέταρτον αἰῶνος, πραγματώνει τήν ἐξακτίνωσιν τῆς Ἀθωνικῆς διακονίας πρὸς τούς ἐκτός, καταδεικνύουσα ὅτι ἡ κληρονομία τοῦ Ἁγίου Ὁρους δέν εἶναι μουσειακόν κατάλοιπον τοῦ παρελθόντος, ἀλλά πηγή ζωσα, τρέφουσα τό σήμερον καί τό αὔριον τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ μέχρι σήμερον εὐκαρπος πορεία τοῦ θεσμοῦ τούτου ἐφάνέρωσεν ὅτι ἡ πνευματικότης καί οἱ πολύτιμοι θησαυροί τοῦ Ἁγίου Ὁρους δύνανται νά προβληθοῦν δημιουργικῶς καί ἐν τῷ κόσμῳ, νά ἐκτιμηθοῦν ὑπό τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων, καί νά ἐμπνεύσουν τούς νεωτέρους εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἁγίου καί ὑψηλοῦ νοήματος τῆς ζωῆς.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῶν εἰκοσιπέντε ἐτῶν λειτουργίας τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας, ἐπαναβεβαιοῦμεν τήν Πατριαρχικὴν εὐαρέσκεϊαν καί πατρικὴν ἡμῶν στοργὴν πρὸς πάντας τούς συντελεστάς διὰ τόν ἀκάματον μόχθον πού κατέβαλον καί καταβάλλουν. Ἡ Μετριότης ἡμῶν, θεωροῦσα τούς πλουσίους καρπούς τῆς Ἱερᾶς ταύτης ἀποστολῆς, χαίρει καί συγχαίρει.

Ἐντιμότατε κύριε Διευθυντά τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας, προτρέπομεν ὑμᾶς, τούς ἐπιστήμονας, τούς ἐρευνητάς καί πάντας τούς συνεργάτας

ύμῶν, νά συνεχίσετε μετά τοῦ αὐτοῦ ζήλου καί τῆς αὐτῆς ἀφοσιώσεως τό σπουδαῖον ὑμῶν ἔργον. Αἱ προκλήσεις τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καθιστοῦν τήν διακονίαν πάντων ὑμῶν ἔτι μᾶλλον ἀναγκαίαν· ὁ κόσμος διψᾷ διά τό ὕδωρ τό ζῶν, τό ὁποῖον ἀναβλύζει ἐκ τῆς ἀενάου πηγῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, καί τό Ἅγιον Ὅρος ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν πλουσιωτάτων αὐτῆς φλεβῶν. Μή παύσητε νά στρέφετε τόν νοῦν καί τήν καρδίαν τῶν συνανθρώπων μας πρὸς τό Ἀγιώνυμον Ὅρος καί τά δῶρα του: τά δῶρα τῆς πίστεως, τῆς προσευχῆς, τῆς ἀσκήσεως, τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, καταστέφομεν πάντας ὑμᾶς διά τῆς Πατριαρχικῆς ἡμῶν εὐλογίας, δεόμενοι ὅπως, πρεσβείαις καί ἰκεσίαις τῶν Ὁσίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἡ ἀδιάλειπτος προστασία τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς Κυρίας καί προστάτιδος τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων καί τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, κρατύνῃ πάντας ὑμᾶς. Ἀμήν.